

ADVENT 2. VASÁRNAPJA**B év**

1-3 oldal

Olv.: Iz 40,1-5.9-11 – 2Pét 3,8-14 – Mk 1,1-8

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! Ahogy a híreket hallgatom és a különböző megnyilatkozásokat Advent idején és Karácsony várásában, egyre erőteljesebb az a hang, hogy háborús időkben hogyan is lehet Karácsonyra készülni. Hát pontosan azért készülünk Karácsonyra, mert minden nap háborúskodunk egymással, nap mint nap szembeszegül egyikünk gondolata, a másikunk gondolata a harmadikéval, és ez sötétséget eredményez, háborús világot. Hát éppen ezért gyújtunk világosságot, éppen ezért Jézus az Üdvözítő, a világ világossága, hogy megjelenjen ebben a világban az ember közös akarata. Az az emberi élet, amit Jézus Krisztus jelenít meg és amely életre hív bennünket is egymásért, egymással új világot építeni.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Advent van, az Úrra várunk, és hallottuk Isten bátorító üzenetét: eljön! Az emberiség sokat foglalkozott ezzel a gondolattal: ha eljön, milyen lélekkel? ?Mint bíró? Mint végrehajtó? Izajás ezzel szemben azt hirdeti a száműzetésben kevéske megmaradottnak, akiknek a hazafelé útját készíti: ne várjatok tőle evilági üzenetet. Úgy jön el hozzátok, mint a bárányokhoz a pásztor. Számba veszi őket és egybeöleli őket szeretetével. A Keresztelő pedig, a pusztába kiáltónak a szava: „tartsatok bűnbánatot, készítsétek elő az Úr útját”.

Testvérek, azt gondolom, hogy ezen az idei Adventen különösképpen is el kell azon gondolkodnunk, hogy mit is jelent ez: készítsétek elő az Úr útját! Mert el akar jönni hozzátok, de hogyan? Hiszen az emberiség különböző módon gondolta el ezt a találkozást és ennek a találkozásnak az előkészítését. Az emberiség úgy gondolta, ez volt az általános várakozás, hogy különböző adományokkal, különböző áldozatokkal igyekezett az ember kifejezni, hogy vágyakozik az Úr után. Persze a várakozása inkább evilági volt.

Akkor, amikor mi Isten üdvösségtervén elgondolkodunk éppen a napjainkban és az Isten irgalmát emlegetjük, akkor bizony egy másfajta útkészítésre kell gondolnunk. Hiszen Advent második vasárnapján Isten üdvösségterve kinyilatkoztatik akkor, amikor az előfutár, a hírnök, Keresztelő János a Jordán vízében megkereszteli Jézust. Kinyilatkoztatja ezzel Isten üdvösségtervét, hiszen égi szózat hallatszik, „ez az én szeretett fiam, őt hallgassátok”. Az ember titka csak az Isten titkának a fényében érthető, kedves jó testvérek, és különösen ez a harmadik évezred elgondolkodtat bennünket azon, hogy milyen is az az új út, amelyen eljön hozzánk a Megmentő, a Szabadító.

Az üdvösség titka kinyilatkoztatik, ugyan ma nem ezt az Evangéliumot hallottuk, „ez az én szeretett fiam, őt hallgassátok”. Valójában az ember istenfiúságáról van szó, és ezt az ember a bűnbánat által készíti magának. Miképpen is kerülhet az ember az Isten vonzáskörébe, miképpen is kerülhet az ember az Isten közelébe?

Jézus, a Megváltó, Isten akaratát teszi a középpontba. Semmifajta áldozatra nincs szüksége az Istennek, a mi akaratunk odahajlását várja. Hiszen az öslázadás pontosan ezt a fájdalmas

tragédiát fejezi ki: nem szolgálok! És Jézus Krisztus a megmentő, aki nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon és azt is kinyilatkoztatja, hogy ez a szolgálat az Atya akaratának az elfogadása, az Atya akaratának az emberi életünkben iránymutatóként, útjelzőként elfogadása.

Ma a bűnbánatról is énekeltek az énekesek, talán ezt is újra kellene gondolni. Mi egyfolytában, akkor, amikor az emberi életünket akarjuk Istennek tetsző módon formálni és alakítani, akkor úgy gondoljuk, hogy föl kell vennünk a harcot a rosszal. Csakhogy lépten-nyomon azzal szembesülünk, hogy a rossz erősebb nálunk. Éppen ezért talán jobban oda kellene figyelni, ha az Isten akaratát akarjuk követni, arra, hogy megtanuljunk jót tenni. A rosszat nem tudjuk legyőzni. Egyfolytában szervezkedünk, egyfolytában hirdetjük a különböző lelki programokat, hogy fölkészítsenek bennünket a rosszal való küzdelemre, és győzelmet ígérnek. És mi újra meg újra: „én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem”, mondjuk, mert a rossz erősebbnek bizonyul nálunk.

Viszont ha az ember megtanul jót tenni, akkor egy új világ bontakozik ki a számára. Ha ebben a világban mi Istennek az útját akarjuk megtalálni, másoknak meg megmutatni, akkor ez az egyetlen út, és ez a bűnbánat útja. Hiszen ezt még a nem isteni világ is hangoztatja, hogy aki jót tesz, az jobb lesz. Tegyetek jót, hogy a világ is jobb legyen. Talán nagyobb szerepet kellene adni ennek a gondolatnak a mindennapjainkban, hiszen évről évre a több ezer évvel ezelőtti történésekre gondolunk, azokra emlékezünk, és a mindennapjaink meg nem változnak. Talán el kellene fogadnunk, hogy az emlékezés kevés. Az emlékezés fontos, hogy az eleinknek az útkeresése ismert legyen a számunkra, de ma lépten-nyomon azt halljuk, és igaz, hogy ma más utakat kell találnunk, ma más utakon kell egymással is járnunk, és ezeknek az utaknak a sajátossága, a jellemzője is más, mint korábban volt. Ha igaz az, hogy az ember misztériuma a megtestesült Isten Fiának a misztériumában ragyog fel, akkor ez egyértelművé teszi az útkeresésünknek az új formáját. Tanuljatok meg jót tenni!

És talán még egy gondolattal tovább is merek lépni, amikor ezt az igazságot kimondom: a jót mindig meg kell tenni! Nem elegendő tudni, hogy tanuljuk a jót megtenni, a jót meg is kell tenni. Mert az ember egyébként is túlmutat önmagán, és éppen Keresztelő Jánosnak a példája is bátorít bennünket ebben. Az ember élete önmagában nem érthető, önmagában az ember a maga világában bolyong. De ha komolyan gondoljuk azt, hogy az életünk túlmutat rajtunk, akkor egy olyan úton indulunk el a jótetteink erejében, amelyik úton Istenhez visszatalálunk, a szeretet Istenéhez.

Ahogy Izajás is, amikor vigasztalja a száműzetésből hazatérőket, nem ígér nekik semmi evilágit. Az Isten jóságát vetíti eléjük. Mert végeredményben arra van szükségünk, hogy valaki a keblére öleljen bennünket. És Keresztelő Jánosnak az üzenete is pontosan erről szól: „ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik, őt hallgassátok”. És nincs más útja a szeretetnek, mint a jótetteknek az útja.

Kedves testvérek, azt gondolom, hogy ezen az idei Adventen különösképpen is el kell ezen gondolkodnunk, és abba kell hagyni ezeket az ősi történeteket, illetve ezeknek az ősi történeteknek az idézgetését. Ismerjük, tudjuk, hogy mi az üzenetük, és...? Ma új utakon kell elindulnunk. Ma új utakon akar eljönni hozzánk az Isten is, készítsetek neki utat a pusztában.

A pusztaság képe, a sivatagnak a képe, sajátos üzenet. Hiszen a próféták és a követek egészen bezárólag Keresztelő Jánosig, mind azt hirdetik, hogy eljön az Úr, csak sajátos módon gondolták ezt az utat. A végső időben a maga Fia által jött el hozzánk. Mert egy új úton akar elérkezni hozzánk az Isten, a Fia által. És amikor halljuk: „a göröngyös legyen sima úttá és a

görbe egyenesedjen ki”, akkor erre kell gondolni. Isten új úton érkezik hozzánk, Fia által jön hozzánk az Isten, nem pedig emberi elgondolások rajzolják ki ezt az utat, azok az emberi vágyaknak az útjai.

Az élet útja az, amin Jézus érkezik el hozzánk, aki azért jön, hogy megmutassa nekünk Isten atyai jóságát, megmutassa nekünk az Istennek, a Pásztornak a képét, Aki egybeszeret bennünket, és megtanulunk Isten közelében egy új életszemléletet, egy új felfogást. Változtassátok meg gondolkodásotokat! Ez, hogy tartsatok bűnbánatot, pontosan ezt az újat jelenti, új úton érkezik hozzánk az Isten, nem jövődöléseknek az útjain, hanem Ő maga jön el hozzánk, hogy kinyilatkoztassa az Isten titkát és kinyilatkoztassa az embernek a küldetését. Az Isten titka a szeretet üzenete, az ember élete szeretetben, egymással, felelősséggel.

Úgy gondolom, kedves jó testvérek, hogy ma megérett az idő arra, hogy váltsunk, hogy elhiggyük azt, hogy egy új világban élünk minden szempontból. Erről hallunk reggeltől estig, estétől reggelig, de más világ, más utakon érkezik el hozzánk. És a más világnak is más útjain lehet eltalálni az Istenhez, és elsősorban az áldozatos szeretet útján, a jótetteknek az útján. Ezeket nem lehet kimagyarázni, az embernek föl kell ismernie azt, hogy nem a maga életét éli csupán, az embernek nincs maga élete, az embernek vagy közös élete van, vagy... Túlmutat az ember önmagán, az ember emberi kapcsolatokat épít. És emberi kapcsolatokban teljesedik ki Jézus példájára a mi emberi életünk, és ennek az útját mutatja éppen Advent második vasárnapja nekünk meg.

Nagy ajándék, hogy az Isten ekkora bizalommal van irántunk. Mi pedig ha ezt fölismerjük, akkor Isten szeretetéből indulunk el egy új lehetőségként egymás felé, és húsvéti világot teremtünk, amelyben legyőzetik a halál és kibontakozik az élet. A halál, a háborúk, ha már annyit beszélnek erről ma, a halál kultúrája, az Isten nélküli embernek a világa. Az új az élet kultúrája, a legyőzött halál gyümölcseként, egymással közös életünk, egymással áldozatban, szeretetben összetartozó életünk. Advent második vasárnapja ezzel az üzenettel indítson bennünket újra.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kívánom a testvéreknek, ezt a hátralévő időt még bölcs és okos emberként töltsék el, hiszen nap mint nap tapasztaljuk, hogy a dolgok lettek a karácsonyi ajándéknak a közvetítői, miközben egymással tartozunk, önmagunkkal tartozunk egymásnak. Isten ajándék lett a számunkra azzal, hogy emberré lett és Megváltónk. Karácsony ezt a titkot fedi föl nekünk, hogy mi vagyunk az ajándék egymás számára. A világ azt várja tőlünk, hogy megjelenítsük ebben a világban az Isten jóságát. Nem kell ezzel foglalkozni és különböző módon támogatni ezt az igazságot, egyszerűen a jót meg kell tenni, nincs magyarázkodás, nincs kimentése magunknak. A jót meg kell tenni, és akkor megjelenik a világban az Isten jósága, és ez a megváltott világ, ez az új világ, amelyre mindenki áhítozik, istenhívő és hitetlen egyaránt.

A Jóisten segítsen bennünket ezen az úton, és legyünk ajándéka minél több embernek ezen a világon!

+ *Á L D Á S* +